

Μακαριστός Ιάκωβος Τσαλίκης και οι προκλήσεις δαιμόνια

[ρθόδοξη πίστη](#)

Από νωρίς, από τότε που οι δαίμονες τον χτυπούσαν

και τον άφηναν αναίσθητο, άρχισε να του παρέχεται κι ένα άλλο χάρισμα. Να εκβάλλει δαιμόνια από ανθρώπους. Παλιά η μεθοδεία του Σατανά. Ταλαιπωρεί αφάνταστα και μεταβάλλει τον άνθρωπο σε απαίσιο τυφλό του όργανο. Ιδιαίτερα στη δεκαετία του 1980 φέρνανε συχνά δαιμονισμένους στη Μονή, για να τους διαβάσει εξορκισμούς ο π. Ιάκωβος και να τους σταυρώσει με την κάρα του οσίου Δαβίδ.

Στις 13 του Σεπτέμβρη, το 1987, δαιμόνιο ενόχλησε το Γιώργο Λ., ένα παληκάρι 22 ετών. Κάθε μέρα και η κατάστασή του χειροτέρευε. Τον Οκτώβρη η μητέρα του και ο αδερφός του φέρανε το Γιώργο στη Μονή. Παρακάλεσαν τον π. Ιάκωβο να προσευχηθεί και να διαβάσει εξορκισμούς. Μπροστά στο ναό το δαιμόνιο αντέδρασε φοβερά. Έβριζε κι αισχρολογούσε, χειρονομούσε και απειλούσε. Μέσα στο ναό συνέχισε πιο έντονα την αντίδραση. Άνοιξε τη λειψανοθήκη ο π. Ιάκωβος, κατέβασε την κάρα του οσίου και άρχισε να διαβάζει εξορκισμούς. Τότε, από τη μητέρα, που κι αυτή μπήκε στο ναό, ακούστηκε μια κραυγή:

–Θεέ μου, τι βλέπουν τα μάτια μου, ας γίνει καλά το παιδί μου! Τελειώνοντας οι εξορκισμοί, ο Γιώργος ελευθερώθηκε από το δαιμόνιο και ηρέμησε. Η μητέρα του, μόλις βγήκε από το ναό, εξήγησε σε μοναχό πως είδε τον π. Ιάκωβο όταν εκείνη

έβγαζε τη φωνή. Τον είδε είπε, όσο διάβαζε τους εξορκισμούς, υψωμένον περίπου μισό μέτρο πάνω από τη γη και να πατάει σ' ένα μαύρο νάνο με κέρατα και ουρά (στο δαιμόνιο).

Στη Μονή έφερναν δαιμονισμένους, έφερναν και ψυχοπαθείς, με διαφόρων βαθμών και τύπων σχιζοφρένειας. Τις περισσότερες φορές είναι πολύ, μα πάρα πολύ, δύσκολο να διακρίνει κανείς πότε ο δυστυχής άνθρωπος πάσχει από σχιζοφρένεια και πότε κατέχεται από δαιμόνιο. Ο π. Ιάκωβος είχε το χάρισμα να διακρίνει και ανάλογα με την περίπτωση, έλεγε:

-Αυτός (ο ψυχοπαθής) πρέπει να πάει στο γιατρό.

-Αυτός, παιδί μου, έχει δαιμόνιο (άρα χρειάζοταν εξορκισμούς).

Πολλοί παρακολουθούσανε τους εξορκισμούς αυτούς και κάποιοι καταγράψανε διαλόγους μεταξύ του π. Ιακώβου και των δαιμόνων. Οι δαίμονες μιλούσανε με το στόμα των δαιμονισμένων, που βρίζανε άσχημα και συχνά, ως δαίμονες, δείχνανε γνώση πραγμάτων, που δεν τα γνωρίζουν οι άνθρωποι. Η δαιμονισμένη Παναγιώτα χτυπιόταν και δεν ήθελε να πάει στον π. Ιάκωβο, τον οποίο έλεγε ότι θα τον τυφλώσει τη νύχτα, να μην μπορεί να διαβάσει. Το πρωί ο γέροντας τη ρώτησε το όνομά της και αυτή απάντησε: Οσμάν. Άλλη μία δαιμονισμένη απάντησε ότι τη λένε Βελιάρ. Τότε ο γέροντας:

-Εσύ, Βελιάρ, και ο πατέρας σου είστε ψεύτες. Βεελζεβούλ ο πατέρας σου.

Εκείνη βεβαίωσε:

-Ναι, έτσι λέγεται και μου δίνει ξύλο για να κάνω κακό, δεν αντέχω άλλο.

-Τώρα -επιτάσσει ο γέροντας- θέλω να φύγεις από την Παναγιώτα.

-Να φύγω -προλαβαίνει η Παναγιώτα- να φύγω, παλιόγερε κοκαλιάρη.

-Να πας στα όρη -συνεχίζει ο γέροντας.

Και η Παναγιώτα με παράπονο κι επιμονή:

-Να μην πάω στα όρη, να πάω σε άνθρωπο...

Ο γέροντας βάζει την κέρα του Οσίου στο κεφάλι της.

-Μου σπας τα κέρατα... Σε πολεμάω εξήντα πέντε χρόνια. Δεν μπορώ να σε ρίξω σε κάποια αμαρτία, να σε πάω στην κόλαση. Να εύχεσθε σ'αυτόν το Γέρο (=τον όσιο Δαβίδ), αλλιώς θα σας είχα λιώσει...

Έπειτα το δαιμόνιο άλλαξε τακτική και φώναζε στο γέροντα:

-Είσαι άγιος... Έχετε άγιο εδώ και δεν το καταλάβατε.

Ο γέροντας αποστόμωνε αμέσως:

-Τα λες να με παρασύρεις, αμ' δε σ'ακούω... γη και σποδός είμαι... εγώ είμαι ταπεινός...

Το δαιμόνιο ήξερε καλά, ομολογούσε και αντιδρούσε:

-Αυτή η ταπείνωση, ρε κερατά, με καίει... φύγε ρε...

Την ίδια εποχή, πήγανε οι γονείς στην Μονή την κόρη τους, που δεν έμπαινε στο ναό. Βγήκε ο γέροντας με την κέρα του Οσίου, οπότε η δαιμονισμένη ξέσπασε:

-Σκάσε, να μη σ'ακούω παλιόγερε. Να ψοφήσεις (και χτυπιότανε φοβερά η κοπέλα). Είμαι κοσμοκράτωρ (φώναζε με το στόμα της ο δαίμονας). Κρατώ την Αθήνα στα χέρια μου... Εκείνο που ήθελα το'κανα, τους παπάδες τους κούρεψα...

Πολεμάω χρόνια το μοναστήρι× σας φυλάει ο μεγάλος εδώ μέσα. Δεν μπορώ να σε παγιδέψω. Να τα πόδια σου! Σαπίσανε τα πόδια σου (= πράγματι σάπιες ήτανε οι φλέβες των ποδιών του γέροντα και το αίμα δεν κυκλοφορούσε). Ν'απελπιστείς, πες ότι είσαι άγιος να σε κολάσω.

Επεμβαίνει ο γέροντας:

-Δεν είμαι άγιος, αλλά ο Κύριος είπε: «άγιοι γίνεσθε». Ότι μπορώ κάνω, είμαι άνθρωπος χοϊκός.

Με νέα αγανάκτηση η δαιμονισμένη:

-Τι να σου κάνω, τραγόπαπα, έχεις ταπείνωση κι έχεις μέσα σου το Χριστό× αλλιώς θα σε είχα διαλύσει. Τόσες αρρώστιες (= σου έβαλα) κι εσύ επιμένεις...

Άλλος δαιμονισμένος πληροφόρησε με καύχηση:

-Οχτώ χιλιάδες μάγους έχω στην υποταγή μου.

Τον ρώτησε ο γέροντας πως μπαίνει σε ανθρώπους και απάντησε ότι μπαίνει σ' αυτούς που «δεν έχουν πίστη. Μπαίνω έτσι, σαν καπνός».

Κάποτε διάβασε τους εξορκισμούς για δαιμονισμένη, που την πήγε στο γέροντα ο αστυνόμος σύζυγός της. Φάνηκε να ηρεμεί, και ο γέροντας έτεινε το χέρι του να τη χαιρετήσει. Τότε αυτή με θυμό:

-Πιάνουν οι δαίμονες το χέρι του παπά που λειτουργεί;

Δυο παληκάρια φέρανε από τη Βέροια τη δαιμονισμένη μητέρα τους. Συνέβη να είναι στη Μονή και ο μητροπολίτης Σάμου. Τη μια στιγμή φερόταν ήρεμα κι έλεγε περιπαιχτικά:

-Κοκαλιάρη Ιάκωβε... Πάτερ Ιάκωβε, είσαι άγιος. Ο κόσμος σε τιμάει για άγιο.

Με υψωμένη φωνή έλεγε και ξανάλεγε ο γέροντας:

-Χοϊκός, αμαρτωλός άνθρωπος, είμαι.

Μετά από λίγο γινόταν επιθετική και με τα νύχια τραυμάτιζε στο πρόσωπο πολλούς. Το ίδιο προσπάθησε και για το γέροντα, που τη σταμάτησε με την κάρα του Οσίου.

Άλλος δαιμονισμένος, αντιδρώντας και τρέμοντας στις προσευχές του γέροντα, φώναζε:

-Σκάσε Ιάκωβε, σκάσε κοκαλιάρη... σαν καπνός εισέρχομαι στον άνθρωπο και σαν καπνός εξέρχομαι... φοβάμαι, τρέμω το Σταυρό... άμα τον κάνουν φεύγω... φεύγει η χάρη του Θεού και μπαίνουμε μεις (= οι δαίμονες).

Σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις δαιμονισμένων ο γέροντας διάβαζε τους εξορκισμούς, έχοντας την κάρα του Οσίου. Έτσι προστάτευε και τον εαυτό του ενώπιον των ανθρώπων. Δε θα μπορούσαν να ειπούν ότι τους δαίμονες εκβάλλει ο ίδιος ο γέροντας, εφόσον πρόβαλλε πάντα τον Όσιο Δαβίδ ως ενεργούντα.

Δραματική, για όλους τους παρόντες, γινόταν η κατάσταση, όταν οι δαιμονισμένοι παίρνανε άλλες μορφές. Τρομαγμένοι και απελπισμένοι από τις προσευχές του π. Ιακώβου, παίρνανε ξαφνικά τη μορφή άγριου μαύρου σκύλου, φοβερού λύκου ή σαρκοβόρου πτηνού. Άλλοτε πάλι γαυγίζαν ή βρυχώνταν σαν θηρία και σκορπούσανε παντού τρόμο. Όσοι δαιμονισμένοι απελευθερώνονταν από το Σατανά, επισκέπτονταν συχνά τη Μονή για ευχαριστίες και προσκύνημα. Μόνο που οι ευχαριστίες δεν είναι τόσο απλό πράγμα. Παραξενεύτηκαν οι μοναχοί μία μέρα, που ο γέροντας δεν πήρε χρήματα για το ταγαράκι του από τη μητέρα ενός παιδιού, το οποίο ελευθέρωσε από δαιμόνιο. Το δαιμόνιο είχε πάει στα χρήματα, το διέκρινε ο γέροντας:

-Εγώ έβγαλα το δαιμόνιο από το παιδί σου κι εσύ πας να τα βάλεις σ'εμένα!

Το χάρισμα τούτο, να ελευθερώνει τον άνθρωπο από τους δαίμονες είναι πολυσήμαντος θρίαμβος. Αποτελεί την τρανή απόδειξη ότι η κυριαρχία του Σατανά στον κόσμο, τον άνθρωπο και τη φύση, είναι προσωρινή και μπορεί να καταργηθεί. Κι εφόσον με το θαύμα του Οσίου καταργείται ενδεικτικά -στην περίπτωση εκδίωξης δαιμόνων από ανθρώπους- σημαίνει ότι ο Όσιος βιώνει τη βασιλεία αυτής στον κόσμο. Άρα η βασιλεία του Θεού και υπάρχει και μπορεί να πραγματώνεται καθημερινά, έστω και μερικά.

Στυλ. Γ. Παπαδόπουλος Ομότ. Καθ. Παν. Αθηνών

Ο Μακαριστός Ιάκωβος Τσαλίκης

Πηγή: agiabarbarapatras.blogspot.gr